

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 495. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019762480/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

Men Mølleren bemærkede ikke dette Spørgsmaal, eller gik i alt Fald ikke ind derpaa.

— Kjære Hanne, sagde han — vil du hente din Broder? der er Noget, som jeg gjerne vilde tale med jer begge om — nu strax.

Hanne var heller bleven alene hos ham; hun undrede sig lidt over denne Begjæring, men gik strax for at opfylde den.

Det var ikke saa let at finde Broderen, da netop nu Menneskestimen i Gaarden var tættest, og desuden delt i forskjellige Grupper — enkelte tilmed ude i Haven eller paa Veien; og i det blændende, urolige Lys var det ikke godt at se og kjende paa Afstand. Netop nu kjørte Sprøiten over Gaarden og posterede sig mellem Brønd og Staldlænge, hvor Bohavet fra Karlekamret og en hel Del Sække maatte slæbes bort i en Fart for at at gjøre Plads for den. Fra Brønden langedes Spandene endnu bestandig fra Haand til Haand hen til Hjørnet af Huset, lige bag Møllen, hvor Tagets beskyttende Seil fik friske Overgydninger. Hanne havde ikke gjort mange Skridt, før det Forreste af Omgangen delvis styrtede ned med det brændende Straa, der havde hobet sig op paa den — enkelte Brædder vare allerede i Forveien faldne og nogle blev endnu hængende ved de Skraabjælker, der bar Omgangen. Der laa et rygende Baal paa Jorden og

spærrede for Gjennemkørslen, som den fyldte med tyk Røg. Skjøndt der ingen Fare var ved det, opstod der strax stort Skrig og megen Forvirring. Nogle, som mente, at Svendene endnu var derinde for at bjerge Sække, raabte, at det maatte strax slukkes. Kvindfolk hylede allerede over de Fortabte. Flere kom løbende med Høtyve og River for at skille Baalet og faa de brændende Brædder og Straabundter slukt enkeltvis.

Midt i denne Staahei stod Hanne og speidede efter Broderen, da der blev trukket i hendes Kjole. Det var Hans, som saae op paa hende, forskræmt og paa Nippet til at græde, men lykkelig over at have fundet Tante Hanne, som han nu allerede øvede sig i at kalde Mo'er.

— Mo'er — Mo'er! hvor er Fa'er?

Rørt over denne sødt klingende Tiltale bøjede Hanne sig og kysede ham paa Mund og Pande.

— Fa'er hviler sig, Hansemand — han har anstrengt sig saa meget oppe i Møllevingerne, han trænger til Ro. Har du ikke set Onkel Vilhelm? jeg leder efter ham.

Drengen rystede paa Hovedet.

Hanne saae sig raadvild om. Hvad skulde hun gjøre med den stakkels Dreng? Hun turde ikke tage ham med, naar hun søgte efter Broderen i Trængslen, det gik heller ikke an at lade ham